

ŚWIĘTY MĘCZENNİK MAKARY KANIEWSKI (TOKARZEWSKI) (1605–1678)

Świeckie imię Makarego Tokarzewskiego nie jest znane. Urodził się w 1605 roku na Wołyniu w ruskiej rodzinie Tokarzewskich¹. Nazwisko Tokarzewskich było popularne wśród szlachty ruskiej na terenie województwa brzeskiego. Tokarzewskich wymienia się w związku z monasterem kupiatyckim Wprowadzenia NMP do Świątyni. Szlachcianka Marina Tokarzewska-Piotrkowska otrzymała tam uzdrowienie od cudownej ikony kupiatyckiej². Makary był wychowywany w rodzinie prawosławnej. Młodzieniec w latach 1614–1620 uczył się przy monasterze Zaśnięcia NMP w Owruczu. Po śmierci rodziców około 1625 roku przyjął śluby zakonne w monasterze owruckim. Po uzyskaniu błogosławieństwa od biskupa pińskiego Abrahama (1621–1632) przeniósł się do monasteru kupiatyckiego koło Pińska. Tam około roku 1630 został wyświęcony na hierodiakona, a w 1633 na hieromnicha przez biskupa mohylewskiego Józefa Bobrykowicza (1632–1635). Inne źródło podaje inne okoliczności jego święceń³.

Z Makarym Tokarzewskim w klasztorze kupiatyckim przebywał inny znany działacz religijny – Atanazy Filipowicz. Według *Diariusza* w 1637 roku hieromnich Makary jeździł do metropolity Piotra Mohyły (1633–1647) z pieniędzmi na remont soboru św. Zofii w Kijowie. Makary przedstawił metropolicie ciężkie położenie materialne monasteru kupiatyckiego i uzyskał list Piotra Mohyły na zbiórkę pieniędzy na jego remont⁴. Po powrocie z Kijowa metropolita Mohyła powołał Makarego na ihumena monasteru Zmartwychwstania Pańskiego w Kamieńcu na Grodzieńszczyźnie. Makary był ihumenem w Kamieńcu w latach 1638–1640. Po przejęciu monasteru kamienieckiego przez unitów ihumen Makary powrócił do klasztoru kupiatyckiego. W tym czasie mnisi z monasteru brzeskiego św. Symeona Słupnika poprosili przełożonego klasztoru

¹ С. А. Венгеров, *Макарий Каневский*, Критико-биографический словарь русских писателей и ученых: в 6 т. Санкт-Петербург 1889–1904.

² Л. Я. Лавровский, *Стихотворное Житие прмч. Макария, архим. Овруцкого и каневского игумена*, „Киевская Старина”, 1904, отд. 1, т. 84, nr 3, s. 419; A. Mironowicz, *Święci w Kościele prawosławnym na Białorusi, [w:] Wilno i Kresy Północno-Wschodnie. Materiały II Międzynarodowej Konferencji w Białymstoku 14–17 IX 1994 r. w czterech tomach*, t. I, Białystok 1996, s. 89.

³ Według „Ведомости о епархии Переяславской”, Tokarzewski był mnichem we Włodzimierzu Wołyńskim i został wyświęcony na hieromnicha przez metropolitę Józefa Nielubowicza Tukalskiego. Tukalski godność metropolity pełnił od 1663 roku i chociaż dobrze znał Makarego Tokarzewskiego, to nie wydaje mi się, że to on dokonał święceń kapłańskich przyszłego świętego. Por. A. Mironowicz, *Metropolita Józef Nielubowicz Tukalski*, Białystok 1998, s. 102.

⁴ А. Филиппович, *Диариуси albo список деев правдивых, в справе помножения и объяснения веры православное голошений*, „Памятники полемиической литературы в Западной Руси”, Петербург 1878, кн. 1, (*Русская историческая библиотека*, т. IV), s. 52.

w Kupiatyczach, Iłariona Denisowicza, aby przysłał im na ihumena jednego z dwóch znanych mnichów: Makarego Tokarzewskiego albo Atanazego Filipowicza. Przełożony Iłarion po naradzie z starszymi braćmi wysłał do Brześcia ihumena Klimenta Neświckiego. Mnisi z monasteru św. Symeona odmówili przyjęcia ihumena Klimenta, w konsekwencji do Brześcia przyjechał po 13 czerwca 1640 roku ihumen Atanazy Filipowicz⁵. Wydarzenie to miało swoje konsekwencje po śmierci Iłariona Denisowicza. Mnisi z Kupiatycz wybrali na swego namiestnika Makarego Tokarzewskiego. Funkcję tę Makary pełnił do 1645 roku.

Po 1645 roku Makary Tokarzewski został przełożonym monasteru brackiego Objawienia Pańskiego w Pińsku. Kierował monasterem do 1650 roku. Na mocy przywileju królewskiego Jana Kazimierza z 13 stycznia 1650 roku ihumen Makary objął funkcję przełożonego klasztoru w Owruczu i został podniesiony do godności archimandryty⁶. Przywilej królewski jednak oprotestowano, zrobił to ihumen klasztoru w Łucku, Aleksander Mokosij-Denisko 15 marca 1650 roku, podważając wiarygodność dokumentu, co uniemożliwiło przyjęcie archimandrii owruckiej Makaremu. Po kilku latach sporu Makary powrócił do monasteru kupiatyckiego (w 1654 roku) i został ponownie przełożonym tej wspólnoty. Obawiając się przejęcia klasztoru kupiatyckiego przez unitów, Makary poprosił przełożonego brackiego monasteru Objawienia Pańskiego w Kijowie, Łazarza Baranowicza (1651–1657), o przechowanie cudownej ikony Matki Bożej. W końcu 1655 lub na początku 1656 roku Łazarz Baranowicz przewiózł cudowną ikonę kupiatycką do Kijowa i umieścił ją w soborze św. Zofii. Makary Tokarzewski po zajęciu klasztoru kupiatyckiego przez unitów wyjechał do Pińska i ponownie został przełożonym tamtejszego brackiego monasteru. Funkcję tę pełnił w latach 1656–1659⁷.

Dopiero w 1660 roku Makary Tokarzewski mógł powrócić na archimandrię owrucką, mnisi monasteru Zaśnięcia NMP wybrali go bowiem na swego przełożonego. Klasztor ten zmuszony był stawiać opór naciskom ze strony jezuitów, bazylianów i okolicznej katolickiej szlachty, dążącej do zajęcia jego świątyń i majątków. Archimandryta Makary starał się ponadto bronić przed najazdem oddziału tureckiego, który próbował zrabować wyposażenie klasztorne. Z obroną murów klasztornych wiąże się opowieść o modlitewnym wyjściu archimandryty Makarego z mnichami poza obręb klasztoru, co skłoniło oblegających go Tatarów do rezygnacji z walki. Monaster został zniszczony dopiero w 1671 roku, kiedy najazdu na monaster dokonały wojska polskie. Napastnicy zajęli klasztor i próbowali zmusić mnichów do przyjęcia unii. Makary Tokarzewski odrzucił propozycję i wytłumaczył teologiczne powody braku możliwości uznania władzy papieża⁸. W odpowiedzi oddział wojsk

⁵ А. Филиппович, *Диарции albo список деев правдивых...*, s. 62–63; И. В. Злотникова, *Макарий (Токаревский) (1605–1678), Православная энциклопедия*, ред. Алексей II, т. XLII, Москва 2016, s. 477.

⁶ Л. Я. Лавровский, *Стихотворное Житие прмч. Макария, архим. Овруцкого и каневского игумена...*, s. 422–423.

⁷ И. В. Злотникова, *Макарий (Токаревский)...*, s. 477.

⁸ W Żywocie świętego Makarego znajdują się cytaty z jego wypowiedzi w 1671 r. skierowane do napastników. «By оставили правила Вселенских Соборов, приняли предания лжи и вместо того, чтобы быть под Главою Церкви Иисусом Христом, преклонились перед земным властителем – Римским папой». Гедеон (Вишнеvesкий), *Житие св. Прмч. Макария архим. Овруцкого, Переяславского чудотворца*, Киев 1862.

polskich wypędził mnichów a monasteru przekazał w ręce unitów⁹. Makary udał się do Łazarza Baranowicza, już wtedy arcybiskupa czernihowskiego (1657–1693), pełniącego ponadto w latach 1669–1676 funkcję administratora metropolii kijowskiej. Z błogosławieństwa arcybiskupa Łazarza archimandryta Makary trzy lata spędził w Ławrze Kijewsko-Pieczerskiej.

Na początku lutego 1674 roku Baranowicz skierował Makarego Tokarzewskiego do Kaniewa, aby objął tam namiestnictwo monasteru św. Jerzego. Do 1678 roku Kaniew znajdował się w granicach Rosji i jurysdykcyjnie podlegał administratorowi metropolii kijowskiej Łazarzowi Baranowiczowi¹⁰. Makary uzyskał również błogosławieństwo na przełożonego monasteru kaniewskiego od metropolity Józefa Nielubowicza-Tukalskiego (1663–1675), który przebywał w granicach Rzeczypospolitej. Makary objął godność przełożonego monasteru z tytułem „archimandryty owruckiego, ihumena pińskiego, kupiatyckiego i kaniewskiego”¹¹.

Hetman Piotr Doroszenko (1666–1676) wspierał nominację ihumena Makarego u Józefa Nielubowicza-Tukalskiego. Makary miał wówczas duży wpływ na hetmana wojsk kozackich. Doroszenko przebywał często w Kaniewie, a w 1675 roku konsultował swoje decyzje polityczne z Makarym. Hierarcha wywarł wpływ na zerwanie przez Doroszenkę współpracy z Turcją i nawiązanie kontaktów z Rosją. Od 1672 roku w monasterze kaniewskim przebywał syn hetmana Bohdana Chmielnickiego – Jerzy – o imieniu zakonnym Gedeon (1663–1685).

W 1677 roku umierający przełożony monasteru św. Michała Archaniola w Kijowie Teodozy (Safanowicz) prosił arcybiskupa Łazarza, ażeby ten mianował na jego miejsce archimandrytę Makarego Tokarzewskiego. Hierarcha odmówił przełożonemu i na jego miejsce posłał ihumena monasteru św. Cyryla w Kijowie – Melecjusza Dzika. Ihumen Makary pozostał w Kaniewie. 4 września 1678 roku po zajęciu przez wojska tureckie Czehrynia czambuły tatarskie dotarły do Kaniewa. Miasto zostało całkowicie spustoszone¹². W żywocie świętego znajduje się informacja, że podczas najazdu ihumen Makary był męczony, przywiązano go do dwóch słupów, a następnie 7 września Turcy odcięli mu głowę. Ciało mnicha wrzucili do cerkwi klasztornej wypełnionej wiernymi, świątynię zaś wraz z ludźmi podpalamo¹³. Szczątki Makarego odnaleziono w pogorzelsku i zakopano w części ołtarzowej świątyni 8 września 1678 roku¹⁴.

⁹ И. В. Злотникова, *Макарий (Токаревский)...*, s. 477.

¹⁰ Informacje w późniejszych źródłach bazylikańskich o rzekomym wysłaniu archimandryty Makarego do Kaniewa przez unickiego metropolitę Cypriana Żochowskiego w 1674 r. nie mają żadnego potwierdzenia źródłowego ani uzasadnienia logicznego. И. В. Злотникова, *Макарий (Токаревский)...*, s. 477.

¹¹ А. Мironowicz, *Kościół prawosławny w Polsce*, Białystok 2006, s. 436–437.

¹² *Летопись самовидца о войнах Богдана Хмельницкого и о междоусобиях, бывших в Малой России по его смерти Доведена продолжателями до 1734 года* изд. 1846 года, под ред. О. М. Бодянского, Москва 1846, с. 69–70; *Летопись Самовидца о войнах Богдана Хмельницкого и о междоусобиях, бывших в Малой России по его смерти. Доведена продолжателями до 1734 года*, „Чтения в имп. Обществе истории и древностей российских при Московском университете”, 1846, № 1, отд. II; 1846, № 2.

¹³ С. В. Величко, *Летопись событий в Юго-Западной России в XVII-м веке, составил Самоил Величко, бывший канцелярист канцелярии войска Запорожского*, т. II, Киев 1851, s. 465.

¹⁴ Гedeон (Вишнеvский), *Житие св. Прмч. Макария архим. Овручского, Переяславского чудотворца*, Киев 1862; О innych błędnych datach śmierci ihumena Makarego, por. И. В. Злотникова, *Макарий (Токаревский)...*, s. 477.

W 1688 roku podczas odbudowy świątyni ciało męczennika wydobyto i w obawie przed zbezczeszczeniem 13 maja 1688 roku przeniesiono do nowo wzniesionej cerkwi klasztornej św. Michała w Perejasławiu, w guberni połtawskiej. Po zamknięciu świątyni 4 sierpnia 1786 roku relikwie przekazano do monasteru Wniebowstąpienia Pańskiego w Perejasławiu. W 1942 roku przeniesiono je do cerkwi św. Trójcy w Czerkasach, skąd w 1965 roku trafiły do cerkwi Narodzenia NMP w tym mieście. Uroczyste obchody święta ku czci męczennika Makarego obchodzone są w dzień śmierci 7 września i 13 maja na pamiątkę przeniesienia relikwii.

Źródłem do poznania działalności Makarego Tokarzewskiego był żywot męczennika spisany w latach 1711–1713 przez biskupa perejasławskiego i boryspolskiego Zachariasza Korniłowicza (1700–1715)¹⁵. Wierszowany żywot został omówiony w relacji ihumena perejasławskiego Hermana z monasteru św. Michała do Świętego Synodu w Petersburgu z 1742 roku o *Ведомости о епархии Переяславской*¹⁶. Drugim źródłem jest *Житие св. прмч. Макария архим. Овруцкого, Переяславского чудотворца*, które zostało ułożone przez biskupa połtawskiego i perejasławskiego Gedeona Wiszniewskiego (1834–1849)¹⁷.

W 1766 roku biskup smoleński Dymitr Ustimowicz (1798–1805) zabrał żywot męczennika Makarego z monasteru Wniebowstąpienia Pańskiego w Perejasławiu i przekazał do Smoleńska. Opublikował go dopiero Ławr Ławrowski w 1904 roku¹⁸. Według rosyjskiego badacza, żywot został napisany przez mnicha monasteru Wniebowstąpienia Pańskiego w Perejasławiu – Fedora¹⁹. Żywot został napisany w formie wierszowanej, a na końcu dołączono katalog cudów, które dokonały się przy relikwiach świętego w latach 1742–1750, zatem w czasie, kiedy znajdowały się one w monasterze św. Michała w Perejasławiu.

SUMMARY

Antoni Mironowicz

Святой мученик Макарий Каневский (Токаревский) (1605–1678)

Ключевые слова: Святой мученик, православная Церковь, Макарий Токаревский

Святой мученик Макарий Каневский (Токаревский) (1605–1678) с 1625 года подвизался в Купятицком монастыре, где стал известен своими подвигами,

¹⁵ В. В. Ластовский, *Захария, Православная энциклопедия*, ред. Алексеем II, т. XIX, Москва 2008, s. 699–700.

¹⁶ *Российский Государственный Исторический Архив*, Санкт-Петербург ф. 796, оп. 25, нр 723-6, л. 61–62об; И. В. Злотникова, *Макарий (Токаревский)*..., s. 476.

¹⁷ Игум. Серафим (Питерский), мон. Мелетия (Панкова), *Гедон Вишневецкий, Православная энциклопедия*, ред. Алексеем II, т. X, Москва 2010, s. 513.

¹⁸ Л. Я. Лавровский, *Стихотворное Житие прмч. Макария, архим. Овруцкого и каневского игумена*..., s. 413–444.

¹⁹ *Ibidem*, s. 416; И. В. Злотникова, *Макарий (Токаревский)*..., s. 476.

добродетелями и красноречем. В 1637 году иноки Симеоновского Брестского монастыря избрали его себе в игумены, но митрополит Петр Могила назначил его настоятелем Каменецкого Воскресенского монастыря (Гродненская область). В 1642 году преподобный Макарий вернулся в Купятичский монастырь, в 1656–1659 годы возглавлял Пинский монастырь, с 1660 года руководил братией Успенского Овручского монастыря.

В 1671 году, после опустошения Овруча татарами, Макарий был назначен митрополитом киевским Иосифом настоятелем Каневского монастыря. Скончался мученически 4 сентября 1678 г. от турок напавших на монастырь.